

El senyor president:

Té vosté un minut.

Senyora Oltra, si vosté... (*Veus*) No estem en el temps de rèplica, però si vosté s'ha sentit al·ludida amb la intervenció de la síndica del Grup Popular, jo li done un minut. I demane a l'hemicicle, al plenari, silenci per a escoltar esta qüestió concreta d'esta al·lusió que s'ha considerat per part de la vicepresidenta.

Té vosté la paraula.

La senyora consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

Gràcies, senyor president.

No només al·ludida sinó interpel·lada, interpel·lada, perquè entre altres coses la síndica del Grup Popular el que ha dit és que digam els noms.

Ací n'hi ha un partit en Espanya que està imputat com a partit, com a estructura, del qual vostés formen part. (*Aplaudiments*) Això, vosté ho podrà portar millor o pitjor, a mi tampoc m'agrada, però és la pura realitat.

Aleshores, probablement, a l'hora de donar noms, ja no parle dels empresaris que estan dient que finançaren les seues campanyes, no parle dels consellers que tenen en presó, perquè vostés tot això ho saben. Però crec que les persones més indicades per a donar els noms són vostés, que segur que els saben millor que jo.

Moltes gràcies. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Senyories, açò no és un debat. (*El vicepresident segon parla amb el micròfon desconnectat*) No, no és un torn, és al·lusió.

Senyor Ferri, té vosté la paraula. (*Veus*)

Senyora Bonig, no està en l'ús de la paraula. (*Aplaudiments*)

Anem a continuar la sessió de control amb la pregunta del Grup Compromís que formula el síndic senyor Ferri.

El senyor Ferri Fayos:

Moltes gràcies, senyor president.

Pensava que mai arribaria este moment, però ha arribat. (*Rialles*)

Senyor Puig, la pregunta del meu grup d'avui versarà sobre la política cultural del Consell. I això vol dir que anem a parlar de moltes coses, anem a parlar de l'enriquiment personal dels valencians i les valencianes, no enriquiment econòmic sinó enriquiment personal, i anem a parlar d'una indústria que pot

ser molt potent i que pot generar molts llocs d'ocupació de qualitat, anem a parlar de projecció internacional del nostre país.

Hem de mostrar-nos al món com el que som, un poble creatiu i creador. Anem a parlar de comptar amb una societat més democràtica, més avançada. I això és parlar de cultura. Perquè quan parlem de cultura és parlar d'això i de molt més.

Però parlar de política cultural del nostre territori del nou Consell vol dir sobretot canvi, és parlar de contrastes entre dos formes molt diferents de fer. On abans hi havia *dedazos* i amiguisme, ara hi ha concursos de mèrits, un codi de bones pràctiques; on abans hi havien ocurrències, ara hi ha una estratègia en el pla «Fes cultura». On abans n'hi havia saqueig o persones com la senyora Ciscar, ara n'hi ha professionals, n'hi ha diàleg amb el sector, n'hi ha dignitat.

El pla estratègic cultural «Fes cultura» és la pedra angular d'este nou model de cultura del Consell. Un pla amb més de cinc-cents milions d'euros que van destinats per a fer moltes coses, moltes iniciatives, molts objectius ambiciosos. Cinc-cents milions d'euros que no van destinats a fer continent sense contingut. Cinc-cents milions d'euros que no van a sobre costos en grans construccions que després es cauen a trossos, sinó que són cinc-cents euros que van a polítiques concretes que beneficien tots els valencians i les valencianes. Són cinc-cents milions d'euros que van a biblioteques, a companyies escèniques, a música en directe, a producció individual i, així, un llarg etcètera.

Eixe és el gran contrast: dels sobre costos a les persones.

Senyor president, si parlem de contrastos, hem de parlar del Palau de les Arts, un Palau de les Arts que va tindre uns sobre costos de 238 milions d'euros. Senyor Marzá, quantes coses podria fer la seua conselleria amb eixos 238 milions d'euros? ¿Quantes? Moltíssimes, ¿veritat?

Però, bé, això ja està pagat, ens ha costat el que ens ha costat i, ¿què millor que convertir el Palau de les Arts en el nou símbol de la nova política cultural del Consell? ¿Què millor que, per exemple, augmentar el nombre –i quasi duplicar– d'obres i activitats en el Palau de les Arts? ¿Què millor que baixar els preus perquè puga anar més gent a vore eixes obres? ¿Què millor que obrir les portes del palau a la gent que ho ha pagat, els valencians i les valencianes? Això és el que s'està fent i és el que s'ha de fer.

I, per exemple, un exemple ben clar, vam omplir el palau amb més de dos mil professors i professores que van anar a l'edició de l'«Edusiona't», la majoria d'ells, per cert, no havien pogut estar en el palau. Hem omplert també el palau de representants del món cultural en la presentació del pla «Fes cultura». Això és un contrast. Però també és un contrast que, on abans no hi havia mestres, n'hi havien corruptes; on abans no hi havia actors ni editors, sinó també investigats.

¿I per què dic açò? Viatgem a l'1 de març de 2011, l'acte de proclamació de les candidatures del Partit Popular al Palau de les Arts. Potser alguns no recorden eixa data, però eixe dia estaven allí acompanyant, aplaudint, presents, aplaudint als qui hui desfilen pels corredors dels jutjats o pels corredors de les presons.

Situem-nos. Era 2011, ja havien eixit a la llum alguns dels escàndols de corrupció. Però alguns se sentien encara impunes. I, si no, miren açò. (*Soroll de papers*) Açò és d'eixe acte. El senyor Rus, amb una bombeta LED, i diu ahí baix: «Puedes confiar». ¿No és això sensació d'impunitat, que el senyor Rus estiguera, en març de 2011, amb una bombeta LED –que tots sabem què ha passat amb els LED– en eixe acte?

Però, senyor president, sap què? El pitjor de tot no és que ompliren el Palau de les Arts de desvergonyiment. El pitjor de tot no és que la senyora Bonig o la senyora Catalá estigueren en primera fila, aplaudint Rita, Camps, Fabra o la senyora Castedo. El problema és que eixe acte de març de 2011 – març de 2011– valia més de vint mil euros, vint mil euros que encara no s'han pagat. Eixe és el problema. Vint mil euros que encara no s'han pagat. (*Aplaudiments*) I és que sembla que en cinc anys el Partit Popular no ha trobat el moment per a pagar eixos vint mil euros, (*soroll de papers*) que estan en esta factura. Sembla que el Partit Popular no ha trobat el moment, perquè sembla que en els últims quatre anys, quan ells governaven, pensaven que els palaus eren d'ells i per això no pagaven les factures. (*Aplaudiments*)

Vint mil euros equivalen a quatre mil entrades a activitats didàctiques al palau. Quatre mil entrades per a xiquets i xiquetes, joves, creatius, col·lectius d'actors i actrius, col·lectius en general, que poden anar a vore les activitats que es fan al Palau de les Arts.

Esperem que el Partit Popular pague i que eixos diners es dirigisquen a allò per al que han de ser, per a les noves activitats culturals i per a finançar eixes activitats. Perquè d'això es tracta la nova política, de democratitzar la cultura i de potenciar-la.

I per això la meua pregunta, senyor president. ¿Quins són estos nous fonaments de la política cultural del Consell?

Moltes gràcies. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Ferri.

President del Consell.

El senyor president del Consell:

Moltes gràcies, senyor president.

Moltes gràcies, senyor Ferri.

Li agraiisc molt especialment avui, avui, que faça esta pregunta, en un dia 14 d'abril. Perquè si em pregunten pels fonaments de la política cultural, els fonaments de la política d'este Consell, vull recordar que el 14 d'abril de 1931 la ciutadania va decidir, entre altres aspectes, quin anava a ser el paper de la cultura en la societat. I no anava a ser un paper testimonial, no; anava a ser un paper fonamental, transformador, fins i tot, en molts aspectes, revolucionari.

I avui, avui, sí, un 14 d'abril, vuitanta-cinc anys després, ens preguntem quina és, quina ha de ser la fonamentació, els valors de la nova política cultural.

Este Consell pretén reparar vint anys d'autèntica destrucció en el teixit cultural. Vint anys en els quals els governs que ens han precedit ens han fet creure que els elefants blancs eren cultura, que gastar a mans plenes en ocurrències era cultura, que els contenidors sense contingut eren cultura.

Este Consell pretén, per tant, retornar a la ciutat valenciana l'autoestima mitjançant la cultura, d'una cultura que es construeix entre tots i totes, amb estratègia, amb planificació, amb participació i amb transparència, d'una cultura que millora la qualitat de vida de les persones i que no servisca perquè uns pocs s'omplin les butxaques a costa dels altres.

Ens han fet creure, durant molts anys, que o pa o cultura. I nosaltres volem, com fa vuitanta-anys, pa i cultura. (*Aplaudiments*)

Per a este Consell, la cultura és l'expressió de la humanitat i, per tant, és un bé de primera necessitat i un dret a exercir. La cultura ens fa més forts, com vosté deia, ens fa més savis, ens fa millors, ens fa més rics també en termes ètics, en termes morals, però també en termes econòmics. La cultura, en la societat moderna, és cabdal en la creació d'ocupació i per garantir també la inclusió social.

Les indústries culturals són sectors d'oportunitat, són sectors estratègics per al renaixement de la nostra comunitat.

Vostés saben que un dels punts fonamentals de l'acord del nostre govern està basat en governar per a les persones. I governar per a les persones és que tinguen una cimentació cultural cada vegada més potent.

Els fonaments de la política cultural estan, per tant, basats en valors cívics, en valors ètics, en la transformació, en aconseguir una societat justa, culta i, ¿per què no?, si és possible, feliç.

La política cultural d'este Consell està basada a partir d'eixos tres eixos:

Reconstrucció i enfortiment del teixit econòmic dels sectors culturals i creatius. Només he de dir que, com a exemple, la situació de partida en què ens trobem. La Comunitat Valenciana gasta 245 euros menys que Aragó, Astúries, Balears, Cantàbria, Castella i Lleó, Catalunya, Madrid, Navarra, País Basc i la Rioja.

Segon, internacionalització i projecció exterior de la cultura i creativitat valenciana. I ahí el conseller ja ha presentat el pla valencià d'internacionalització de les indústries culturals i creatives.

Tercer, democratització, participació cultural i enfortiment amb el sistema educatiu. I una qüestió que és fonamental, la igualtat de gènere.

En eixe context és en què s'ha plantejat, s'ha enllestit el pla estratègic «Fes cultura», definit, fonamentalment, en un procés de participació que no acaba en si mateix, que és una línia que ha d'estar completada, sobretot perquè són els actors culturals, perquè és la societat qui defineix la cultura,

que no és el govern qui defineix la cultura. I això està ben clarament expressat.

I el pla té dos vessants. Per una, garantir els drets culturals de la ciutadania; impulsar les diverses formes d'expressió; contribuir a la formació de ciutadans creatius i crítics; i millorar la nostra identitat individual i col·lectiva. I l'altra vessant, que la cultura és una indústria cultural de primera magnitud, és un pilar fonamental per al nou sistema econòmic, per a la reforma del sistema econòmic i ha de contribuir a l'ocupació, al creixement i al desenvolupament de la ciutat.

Hi han nombrosos exemples concrets de què se planteja, que per falta de temps no podré acudir a expressar, però, almenys, sí que dir-ne alguns. Recuperar l'interès per la despesa de cultura de les llars valencianes; incrementar la mitjana de lectors, arribant a la mitjana espanyola com a objectiu, que no estaria mal; fomentar i reforçar l'interès dels museus pels valencians, arribant a sis milions de visitants; arribar a dos milions d'espectadors teatrals; incrementar concerts de música fins a deu mil, arribar a dos milions i mig d'espectadors; recuperar la producció audiovisual valenciana, etcètera.

Cinc plans, setanta mesures que tots tenen a la seua disposició, perquè és un pla transparent, públic i en el qual, a més, se pot participar i se poden donar idees. Perquè eixe és un plantejament no tancat, és un plantejament obert; i això, per a mi, és l'element fonamental de transformació.

I, senyores i senyors diputats, acabe dient que la cultura és una arma pacífica, és una arma carregada de futur.
(Aplaudiments)

I em permetran que, un dia com avui, anuncie que l'any que ve celebrarem el huitanta aniversari del congrés d'intel·lectuals i escriptors en defensa de la cultura en la reedició d'aquell esdeveniment, de tal manera que la nostra terra, el nostre país, es convertisca durant uns dies en el centre de pensament i reflexió de tota Europa. La cultura, la societat, l'avanç social.

I, com he dit abans i he parlat avui d'arma, un arma pacífica, em permetran que acabe amb unes paraules de Miguel Hernández, avui més recordat que mai: «Tristes armas si no son las palabras. Tristes, tristes, tristes.»

Moltes gràcies. (Aplaudiments)

El senyor president:

Moltes gràcies, president.

A continuació, formularà la pregunta de control al president del Consell l'il·lustre síndic del Grup Parlamentari Ciudadanos, Alexis Marí.

Quan vosté vullga.

El senyor Marí Malonda:

Gracias, *president*.

Presidente.

Vicepresidenta.

Consellers.

President, hace escasos días fuimos de viaje a Madrid y una diputada de Esquerra Republicana de Catalunya, con los que han pactado alguna que otra vez, en su intervención de la semana pasada en el congreso –sí que sé que no les interesa, estas cosas no les interesa mucho que las hablemos, pero yo se las voy a seguir recordando–, la semana pasada en el congreso se refería constantemente a la Comunidad Valenciana como *países catalans*. Usted, yo lo observé, estaba allí impasible e impertérrito; es decir, yo incluso me atrevería a decir que esbozaba una leve sonrisa.

Por otro lado, el alcalde de L'Alcora, de Compromís, ha cambiado la señera de la Comunidad Valenciana por la *cuatribarrada* catalana en las fiestas locales. Es el mismo alcalde... Este hombre es un *crack*. Es el mismo alcalde que el pasado verano ocultó la bandera española tras las cortinas de su despacho en el consistorio. Sé que a gente de Compromís le hace gracia y le divierte esto. (*Remors*) Esto... (*Veus*)...

El senyor president:

Senyories, està intervenint l'orador.

Demane silenci i respecte.

El senyor Marí Malonda:

Mire, sí, ¿sabe lo qué pasa? Que son tantas alcaldías ya las que hacen eso, ya son siete, ocho, nueve o diez, (*veus*) casualmente todas de Compromís, casualmente todas de Compromís, que perdemos el listado y el (*inintel·ligible*) ...

Pero, mire, el 14 de octubre, *president*, le pregunté sobre qué medidas iba a adoptar sobre estos hechos. Y la respuesta del *conseller* Alcaraz fue remitirnos a la fiscalía si encontrábamos algún ilícito penal. El señor Alcaraz, que es un hombre ilustrado, yo sé que es un hombre muy ilustrado, sabe que hay leyes que no implican sanción. Pero, bueno, en todo caso, tiene obligación de cumplir la ley.

Mire, la página oficial del departamento de cultura de la Generalitat catalana incluye, entre las fiestas populares de Cataluña, las Fallas de Valencia y *les Fogueres* de Sant Joan de Alicante. Además, esta misma página incluye, como propio, la Ciudad de las Artes y de las Ciencias y el Jardí Botànic, entre otros. O sea, ahora ya entiendo la explicación del nombre que le han puesto a su pacto de gobierno. (*Veus i aplaudiments*)

Mire, le pregunto, le pregunto, ¿qué medidas ha puesto en marcha el Consell para proteger y defender la cultura de la Comunidad Valenciana y sus tradiciones?